

mocenskému a pensijnímu pojištění, pokud mají býti zapraveny zaměstnanci, budou žalovaným uloženy pro každého jednotlivého na vkladní knížku u spořitelny ve V. a že příslušná částka i s úroky může býti zaměstnancem požadována teprve při vystoupení ze služby u žalovaného. Tím byla ujednána doba splatnosti těch částek (nepopřene 100 Kč měsíčně a dohromady 3.600 Kč) a promlčecí lhůta podle § 1486 čis. 5 obč. zák. by mohla počítati teprve dnem vystoupení žalobce ze služby, t. j. 21. června 1933. Nehledí-li se ani k tomu, bylo by pokud jde o tyto částky žalovaného podle § 960 obč. zák. pokládati za zmocněnce a bylo na něm, aby podle § 1009 obč. zák. příkazu bedlivě a bezelstně vyhověl a po zrušení služebního poměru veškeré užítky z věci zmocniteli (žalobci) ponechal, t. j. aby mu vydal příslušnou částku i s úroky. Jde tu o nárok z poměru mandátního a nikoli o plat příslušející žalobci ze smlouvy námezdní a proto nevztahuje se ustanovení § 1486 čis. 5 obč. zák. na tento případ. Z pouhé skutečnosti, že žalobce za trvání služebního poměru nežádal vyplacení remuneračí za léta 1930—1933, nelze beze vší pochybnosti míti za to, že se mlčky (§ 863 obč. zák.) vzdal tohoto nároku, ježto mohl míti jiné nutkové důvody, pro které tento nárok ihned neuplatňoval. Že se žalobce tohoto nároku nevzdal výslovně, zjistily již nižší soudy.

Čís. 14000.

Zákon ze dne 27. března 1931, čis. 57 sb. z. a n., o použití úředníků vyšší pomocné soudní služby u soudů a poručenských (sirotčích) úřadů.

Aktuár nebyl oprávněn rozhodnouti o žádosti, by bylo změněno usnesení jím vydané. Rozhodl-li však přes to o takovém podání, jež jest pokládati za rekurs, načež soudce, jemuž byly spisy předloženy, neshledal důvodu, by nové usnesení aktuára změnil, jest míti za to, jakoby byl soudce hned původně vydal nové usnesení sám.

Pozůstalostní řízení.

Pro pohřební útraty není věřiteli vyhrazeno zástavní právo na pozůstalostním jmění a není úkolem soudu, by se staral o jejich zajištění. Totéž platí i o útratách nemoci a o jiných pohledávkách, za něž dědic ručí.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1934, R II 293/34.)

Usnesením ze dne 8. ledna 1934 poukázal aktuárský tajemník spořitelny města B., aby z vinkulované vkladní knížky vyplatila Františku Z-ovi 4.913 Kč na účet dědického podílu Bohumila H-a. Toto své usnesení změnil aktuárský tajemník usnesením ze dne 19. ledna 1934 v ten rozum, že poukázal spořitelnu města B., aby z vinkulované vkladní knížky vyplatila Františku Z-ovi jen 3.000 Kč na účet dědického podílu Bohumila H-a. Rekursní soud k rekursu Františka Z-a napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovateli, exekučnímu věřiteli spoludědice Bohumila H-a, byla povolena exekuce jednak před odevzdáním pozůstalosti, jednak po odevzdání na peníze složené do soudního de-

posita pro pozůstalost. Prvá exekuce nepadá vůbec v úvahu podle § 822 obč. zák., poněvadž dědici H-ovi nebylo ponecháno pozůstalostním soudem volné nakládání s depositem. Napadené usnesení bylo však vydáno před druhým exekučním zabavením a proto nemůže stěžovatel brojiti proti tomu, že při ustanovení § 822 obč. zák. byla mu přikázána jen část deposita dříve zabaveného. Ovšem jest tu ještě druhé zabavení po vydání odevzdací listiny před skutečným odevzdáním pozůstalosti. Avšak odporovalo by i v tomto případě tendenci pozůstalostního řízení, kdyby věřitel dědiců měl býti uspokojen plně bez ohledu na věřitele pozůstalosti a na přednostní pohledávky a výlohy pozůstalostní (§ 105 nesp. pat.). Neprávem proto brojí stěžovatel proti tomu, že nebyla mu jako exekučnímu věřiteli dědicovu vydána celá část deposita na spoludědice H-a připadající bez ohledu na věřitele pozůstalostní a na přednostní pohledávky a výlohy pozůstalosti.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu Františka Z-a a povolil, aby mu byla z vkladu, složeného u Spořitelny města B., vydána ještě další částka 1.913 Kč.

Důvody:

Jest se především obíratí výtkou zmatečnosti, již stěžovatel spatřuje v tom, že usnesení prvního soudu ze dne 19. ledna 1934 bylo vydáno aktuárem a nikoliv soudcem. Toto usnesení bylo vydáno k podání spoludědice Josefa Š-a, v němž tento žádal za změnu usnesení vydaného aktuárem dne 8. ledna 1934. Toto podání jest pokládati za rekurs a mělo tedy podle § 3 zák. čís. 57/1931 sb. z. a n. správně býti předloženo soudci, by buď o něm jako o rekursu sám rozhodl, měl-li za to, že jest mu vyhověti, nebo jej předložil druhé stolici. Nestalo-li se tak a rozhodl-li o tomto rekursu napadeným usnesením ze dne 19. ledna 1934 zase aktuár, změniv své původní usnesení ze dne 8. ledna 1934, bylo by ovšem usnesení ze dne 19. ledna 1934 zmatečné podle § 477 čís. 2 c. ř. s. Avšak jak ze spisů vyplývá, byly spisy předloženy dodatečně soudci, který podle úředního záznamu na rekursu Františka Z-a do tohoto usnesení rozhodl, že neshledává důvodu, by usnesení to změnil. Tím schválil soudce usnesení vydané aktuárem, bera je takto za své, takže věc jest taková, jakoby soudce byl hned původně vydal usnesení sám.

Odůvodněna jest však výtka nezákonnosti. Usnesením okresního soudu civilního v B. ze dne 22. září 1933 nenabyl ovšem stěžovatel práva na vklad 13.500 Kč 50 h, poněvadž tento vklad byl učiněn pro pozůstalost, nikoliv pro povinného Bohumila H-a, jemuž nebyl vklad pozůstalostním soudem ponechán k volnému nakládání a pozůstalost tehdy ještě nebyla odevzdána. Avšak dne 21. listopadu 1933 byla vydána odevzdací listina, která se stala pravoplatnou a tím nabyl Bohumil H. jako dědic práva, s polovicí vkladu, na něho připadlou, volně nakládati, pokud nesloužila jako jistota pro dědické poplatky (§§ 26 a 28 čís. nař. čís. 278 ř. zák. z roku 1915) a pokud nenabýly k němu práva

jiné osoby. Právem byla tedy z polovice vkladu Bohumila H-a především zadržena částka 350 Kč jako jistota pro dědické poplatky. Dále nařídil pozůstalostní soud usnesením ze dne 21. listopadu 1933, že poplatky notáře jako soudního komisaře ustanovené na 1.417 Kč 50 h, z nichž připadá na Bohumila H-a polovice 708 Kč 75 h, budou vyplaceny z vkladu pro pozůstalost složeného. Toto usnesení stalo se právoplatným a tím nabyl notář práva na vydání této částky ze vkladu. Usnesením pozůstalostního soudu ze dne 5. prosince 1933, jež rovněž nabylo právní moci, pak bylo Úřednímu listu zemského úřadu v Brně povoleno vydání 32 Kč 50 h, z nichž připadá na Bohumila H-a 16 Kč 25 h. Činila tedy polovice vkladu Bohumilu H-ovi připadlá, s níž tento dne 14. prosince 1933 mohl volně nakládati, 5.675 Kč 25 h. Proto povolil pozůstalostní soud usnesením ze dne 8. ledna 1934 stěžovateli na jeho žádost právem vydání částky 4.913 Kč, když Bohumil H. u pozůstalostního soudu dne 14. prosince 1934 prohlásil, že souhlasí s tím, aby z polovice vkladu pro pozůstalost složeného byla stěžovateli vydána částka potřebná k úhradě jeho pohledávky, jak jest uvedena v povolení exekuce ze dne 22. září 1933. Napadeným usnesením, jímž bylo usnesení ze dne 8. ledna 1933 změněno tak, že stěžovateli bylo povoleno jen vydání 3.000 Kč místo původních 4.913 Kč, byl tudíž porušen zákon. Nižší soudy nebyly oprávněny z polovice vkladu připadlé na Bohumila H-a zadržeti částku, které je třeba k zaplacení polovice pozůstalostních dluhů, t. j. útrat nemoce a pohřbu, pak pohledávek Okresní nemocenské pojišťovny v Brně a tiskárny N., za které Bohumil H. jako dědic ručí. Útraty pohřbu patří sice podle § 549 obč. zák. k břemenům pozůstalosti, podle § 46 nesp. pat. má býti dána záloha z pozůstalostních peněz na zaplacení pohřebních útrat a podle § 146 téhož zákona smí dědic, jemuž byla přenechána správa pozůstalosti, nebo opatrovník pozůstalosti se schválením soudu zciziti věci do pozůstalosti patřící, postoupiti pohledávky nebo přijímati peníze od dlužníků, je-li toho třeba k zaplacení útrat nemoce a pohřbu. Než z toho plyne jen, že tyto útraty mají býti zaplacený z pozůstalostní podstaty, t. j. od dědiců, když však nebyly z pozůstalosti zaplacený, jest na věřiteli, který má nárok na jejich náhradu, aby sám je na pozůstalosti pokud se týče na dědicích vymáhal. Není jim vyhrazeno zástavní právo na jmění pozůstalostní a není úkolem soudu, aby se staral o jejich zajištění. To platí tím spíše o ostatních dluhích. Bylo tedy stěžovateli povoliti ještě vydání další částky 1.913 Kč mimo již vydanou částku 3.000 Kč.

Čís. 14001.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jde o jednání proti dobrým mravům soutěže, nápodobil-li soutěžitel přiléhavě propagační prostředky jiného soutěžitele. Lhostejno, že označení obou podniků i jejich tiskopisy vykazují řadu nepodstatných odlišných změn.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1934, Rv II 182/33.)